

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής και Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμ. φύλλου 17 15 'Ιουλίου 1999

Ἡ Χάρι τῆς μυστικότητος

Ούματα τοῦ διαφημιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ γοητεία τῆς προβολῆς καὶ τῆς δημοτικότητος ἐνεργεῖ σάν ὁδοστρωτήρας. Ἰσοπεδώνει τὰ πνευματικά ἀναστήματα. Τὰ πρόσωπα τῆς ἡγεσίας. Καὶ ἐξαπατάει τίς πλατειές μάζες. Τούς πιστούς, πού τρέφονται μέ τή διδαχή τοῦ σαρκωμένου Λόγου. Καί πού φιλοδοξοῦν νά βηματίσουν στά ἴχνη τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἡρώων τῆς πίστεως.

Τὰ ἱερά κείμενα τῶν ἀποστολικῶν ἀποκαλύψεων βρίσκονται στά χέρια ὄλων μας. Οἱ καθαροί, ἀπόλυτοι καὶ ἐπιτακτικοί λόγοι τοῦ Κυρίου μας, πού προστάσσουν τή σεμνότητα καὶ τή μυστικότητα σέ κάθε πράξι λατρείας καὶ σέ κάθε ἐκδήλωσι τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης, ἀποτελοῦν τίς σταθερές ἐξαγγελίες καὶ τὰ ἀναλλοίωτα μηνύματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὰ πλούσια χρονικά τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν ἀγώνων, πού μεταφέρουν στήν ἐποχή μας τὰ βαθειά βιώματα καὶ τήν πρακτική τῶν ἁγίων μας, συνθέτουν τή μοναδική καὶ κρυστάλλινη πηγὴ τῆς ἐμπνευσεῶς μας.

Ὅμως, τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητος, ὅπως προσφέρονται ἀφειδώλευτα ἀπό τὰ Μέσα τῆς Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καὶ ἡ γοητεία τῆς προβολῆς στό σύγχρονο κοινωνικό περίγυρο, μᾶς παραπλανοῦν καὶ μᾶς ἐκτρέπουν ἀπό τό κλίμα τῆς Εὐαγγελικῆς σεμνότητος καὶ μυστικότητος.

Ὁ Κύριος λέει: «Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς» (Ματθ. στ' 1).

«Ὅταν προσεύχη, εἰσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ» (Ματθ. στ' 6).

Ἡ μυστικότητα καὶ ἡ σεμνότητα ἀποδεσμεύουν τὴν ὑπαρξὶ ἀπὸ τὸ μάταιο πλέγμα τῆς ἐγωκεντρικότητας καὶ τῆς ἀνθρωπαρέσκειας. Καὶ τὴν ἐντροχιάζουν στὴ Χριστοκεντρικότητα. Στὴν ἐνατένισι, στὴν ἀφοσίωσι καὶ στὴν πορεία πρὸς τὸ καθαρὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Τὴ μεταφέρουν στὰ κράσπεδα τῆς θείας Ἀγάπης. Καὶ στὴν ἀποκλειστικὴ καὶ ἀνόθευτη λατρεία. Αὐτό, πού λαχταράει καὶ αὐτό, πού ἐπιδιώκει ὁ ἄνθρωπος, δέν εἶναι ἡ μάταιη, κοσμικὴ δόξα. Ἡ δραστηριότητά του δέν προβάλλεται καὶ δέ λειτουργεῖ ὡς διαφημιστικὸ σπὸτ, ἱκανὸ νὰ τραβήξῃ τὰ βλέμματα καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ στενοῦ ἢ εὐρύτερου περιβάλλοντος. Ὁ μόχθος του καὶ ὁ ἀγώνας του προσφέρονται ὡς λατρεία καὶ ὡς θυσία στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὡς φτωχό, ἀλλὰ εἰλικρινές ἀνταπόδομα στὴν ἄπειρη, θείαν ἀγάπην. Καὶ ὡς ἔκφρασι πιστότητας σὲ Κεῖνον, πού εἶναι τὸ «ἄλφα» καὶ τὸ «ὠμέγα» γιὰ ὁλόκληρη τὴ δημιουργία καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους «ὁ πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως» (Β' Κορινθ. α' 3).

Ἐντυπωσιασμένοι καὶ συρμένοι ἀπὸ τὴ μαγεῖαν τῶν μέσων τῆς προβολῆς, λησμονοῦμε αὐτές τίς θεῖες ἐντολές. Καὶ στρατεύουμε τὴν ὑπαρξὴ μας στὴν ἐπιδίωξι τῆς ἐπιδείξεως. Προτιμοῦμε, ἦ, μᾶλλον, ἐπιδιώκουμε νὰ λειτουργοῦμε, σάν ἡγετικὸ σῶμα καὶ σάν ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, κάτω ἀπὸ τοὺς ἐκτυφλωτικούς προβολεῖς τοῦ τηλεοπτικοῦ δικτύου καὶ μπροστά στό μάτι τῆς κάμερας. Ἀπλώνουμε τὸ χέρι νὰ δώσουμε βοήθεια στὸν ἀδελφό μας, πού στερεῖται καὶ ἀπαιτοῦμε ἢ πρᾶξι μας νὰ περάσῃ στὴν κοσμικὴ στήλη τῶν ἐφημερίδων. Ὁδεύουμε πρὸς τὴ στέγη τοῦ πόνου, πρὸς τὸ νοσοκομεῖο ἢ πρὸς τὸ ἄσυλο καὶ θέλουμε ἢ πορεία μας νὰ μὴ τυλιχτῇ στὴ σκιά καὶ τὴ σιωπῇ.

Καὶ ὁ Κύριός μας, μέ πόνο καὶ μέ τόνο ἐλεγκτικόν, στέκεται μπροστά μας καὶ μᾶς λέει: «πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες, καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε;» (Ἰωάν. ε' 44). Πῶς μπορεῖτε νὰ φτάσετε στίς φωτεινές κορυφές τῆς πίστεως, ὅταν μένετε δεμένοι καὶ ἐγκλωβισμένοι στὴν ἀναζήτησι τῆς ἀνθρώπινης δόξας;

Ἡ μυστικὴ λατρεία καὶ ἡ μυστικὴ ἄσκησι τῆς ἀγάπης ἀποτελοῦν πράξεις χαρισματικές καὶ λυτρωτικές. Προσφορὰ θυμιάματος στὸ θυμιατήρι τῆς ἀφοσίωσης. Κοινωνία στὴ γνησιότητα καὶ στὴν καθαρότητα. Ἀναφορὰ ἄμεση στὸ πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου καὶ σταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κλίμακες δημοτικότητας

Σέ τεχνητές βαθμίδες τά βάθρα τής δημοτικότητας στήν εποχή του έκτυφλωτικού φωτισμού και τής μεθοδευμένης προβολής των παραγόντων τής εξουσίας και τής κουλτούρας. Σέ κλιμακωτά επίπεδα οί θρόνοι τών διακρίσεων. Διαφορετικός ό χρωματισμός και διαφορετική ή έντασι τών πλασματικών ακτίνων. Σέ άλλους ποιοτικούς τόνους ό ήχος, πού συνοδεύει τήν ανάδειξι ή τήν αναρρίχηση τών ειδώλων. Μέ άλλη επένδυσι ή εμφάνισι και ή παρέλασι στή δημόσια σκηνή τών εποχιακών, κατασκευασμένων ήρώων. Τών «δηθεν» αγωνιστών τής τιμής ή τών κυνηγών τής φτηνής σκοπιμότητας. Και όλη αυτή ή κλιμάκωσι, όχι ως αποτέλεσμα σοφής κρίσεως και ακριβοδίκαιου ζυγίσματος του ειδικού βάρους τών προσωπικότητων. Άλλά σάν συνέπεια τής αγοραίας συναλλαγής και τής έντεχνης προσαρμογής στους κανόνες του ανθρώπινου μάρκετινγκ.

Τά πρόσωπα, πού παρελαύνουν στή γέφυρα τών Μέσων Μαζικής Ένημερώσεως και ανηφορίζουν επιδεικτικά τίς βαθμίδες τής δημοτικότητας δέν είναι οί καταξιωμένοι και αναγνωρισμένοι χαρακτες τών σελίδων τής δόξας στή βίβλο τής ιστορίας. Τά χαρισματικά άτομα, πού κοσμούνται μέ τά προσόντα του ήθους και μέ τόν πλου-

το τής μορφώσεως, δέν άκουμπουν σέ προστάτες. Σέ μάναντζερς ή σέ σπόνσορες. Και δέν άνοίγουν τό χέρι νά πληρώσουν άδρά τήν καμπάνια τής προβολής. Γι' αυτό και περπατούν, σιωπηλά και διακριτικά, στό περιθώριο. Στό ήμίφως και στήν παραγνώρισι. Δέν προωθοούνται άπό τούς επαγγελματίες τής ενημερώσεως και τής διαφημίσεως στή φωτισμένη δημόσια πίστα. Και δέ διδάσκονται συστηματικά πώς νά πατήσουν τό πόδι στό σκαλοπάτι τής προβολής. Οί ήρωες και οί άγιοι προσφέρουν τό μόχθο τους μέ ταπείνωσι και σεμνότητα. Και βηματίζουν σταθερά άπωθημένοι στή σκιά. Δέ δέχονται πάνω τους τίς φωτεινές δέσμες. Δέν προκαλούν τά ευμενή σχόλια. Και δέν πλάθονται σέ είδωλα. Άντίθετα, οί μετριότητες και οί δόλιοι θαμπώνονται άπό τό όνειρο τής πλαστής ανάδειξεως. Και όρμουν, μέ άγκομαχητό, στήν κούρσα τής δημόσιας προβολής. Φορούν τήν εξάρτησι τής διασημότητας. Πατούν τά κουμπιά του μηχανισμού τής διαπλοκής. Στριμώχνονται κάτω άπό τίς δέσμες τής κάμερας. Και φωτογραφίζονται σάν μεγαλουργοί ή σάν ήρωες. Μέ τίμημα άκριβό. Και μέ κίνδυνο τήν ολοκληρωτική ψυχική άλλοτρίωσι. Πληρώνουν τήν ανάβασι στό βάθρο τής δημοτικότητας μέ φοβερές έξυπηρετήσεις στους βα-

ρόνους τῶν κυκλωμάτων τῆς πληροφορήσεως. Καί μέ τήν καταβολή ἀμύθητων χρηματικῶν ποσῶν, πού ἀντιστοιχοῦν στό ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου, γιά τήν εἴσοδο στήν πιάτσα τῶν διακρίσεων.

Ἔτσι ἔχει διαμορφωθῇ ἡ σημερινή ἀγορά τῆς δημοτικότητας. Ἔτσι πωλεῖται ἡ διαφήμιση. Καί ἔτσι ἀγοράζεται ὁ τίτλος τῆς ἱκανότητας καί τῆς διασημότητας.

* * *

Καί στή διαβαθμισμένη προθήκη τῆς προπαγάνδας βλέπουμε νά φιγουράρουν φυσιογνομίες ἀπό ὅλες τίς ἐπάλλξεις τοῦ κοινωνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Σέ περίοπτη θέσι οἱ πολιτικοί. Πού ξημεροβραδιάζουν στούς ἡχομονωμένους θαλάμους τοῦ ραδιοφώνου καί τῆς τηλεοράσεως. Δίχως νά ἀκοῦν τόν πηγαῖο στεναγμό τοῦ λαοῦ. Ἀλλά σέ ἔντασι καί μέ ἀγωνία, νά φυτέψουν στίς λαϊκές καρδιές τό δικό τους, ἀνεδαφικό ὄνειρο. Πλάϊ, σέ βάθρα πολυχρωματισμένα, οἱ ἀστέρες τῆς μικρῆς καί τῆς μεγάλης ὁδόνος. Οἱ ἀνθρωποι, πού ἔχουν ἀνυψώσει στήν ἀξία τῆς ὑπέρτατης πνευματικῆς δημιουργίας τήν τέχνη τῆς ὑποκρισίας καί τοῦ σκηνικοῦ μεταβολισμοῦ. Οἱ ἀνθρωποι, πού τό ψέμα τό ἐμφανίζουν ὡς ἀλήθεια καί τήν ἀλήθεια τή μασκαρεύουν καί τή μεταποιοῦν σέ κωμωδία. Ἀραιά καί πού, κάποια πορτραῖτα ἐργατῶν τῆς ἀληθινῆς τέχνης. Τοῦ λόγου, τοῦ χρωστήρα ἢ τῆς σμίλης. Ἀνάμεσα στούς καπάτσους παραχαράκτες, πού κατάφεραν νά ἐξαγοράσουν τήν προβολή, μέ τή μαεστρία τῆς κολακειᾶς ἢ τῆς ἀπάτης.

Πολλά τά βάθρα. Στρατιά οἱ ὑποψηφιότητες. Συναρπαστικός ὁ φωτι-

σμός. Δύσκολο, δυσκολώτατο τό ζύγισμα τῶν πληροφοριῶν καί ἡ ἐξακρίβωσι τῆς ἀληθινῆς ἀξίας τῶν προσώπων τῆς βιτρίνας. Ὡστόσο, τά ἀποτελέσματα ἐντυπωσιακά. Ὁ λαός παγιδεύεται. Ὑπογράφει τό συμβόλαιο τιμῆς πρός τά εἰδῶλα. Προσχωρεῖ στό σχῆμα ζωῆς, πού εἰσηγοῦνται οἱ διαφημιστές καί τά πρόσωπα τῆς πολιτικῆς ἢ τῆς κοινωνικῆς πασαρέλας.

* * *

Ἐσχατα εἶδαμε νά στριμώχνεται καί νά διαγκωνίζεται στήν κούρσα τῆς δημοτικότητας καί ὁ προκαθήμενος τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ λειτουργός, ὁ προικοδοτημένος μέ τά χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί μέ τήν εὐθύνη νά περιφέρεται στήν ἱστορική σκηνή ὡς «ἐπιστολή Χριστοῦ γνωσκομένη καί ἀναγινωσκομένη ὑπό πάντων ἀνθρώπων» (Β' Κορινθ. γ' 2).

Ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος ἔγινε γνωστός ὡς σημαιοφόρος στόν ἀγῶνα γιά τήν ἐκμετάλλευσι τῶν δυνατοτήτων τῆς πληροφορικῆς. Ἀλλά κατατάχτηκε οὐραγός στή σημειογραφία τῆς ἀγιοποιοῦ εἰλικρίνειας. Ἀνέβηκε τίς βαθμίδες τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν μέ τό λάβαρο τῆς δημόσιας προβολῆς στό χέρι. Σ' αὐτό τό χέρι, πού ἔπρεπε νά κρατᾷ σφιχτά τό σταυρό τῆς θυσίας καί τῆς μετριοφροσύνης. Καί ἔδειξε, ἀπό τήν πρώτη στιγμή, πῶς ἐμπιστεύεται στή μαγνητική δύναμι τῆς διαφημίσεως καί τῆς δημοτικότητας. Πῶς πιστεύει, ὅτι ἂν γυροφέρνῃ ἀπ' τήν αὐγή ἴσαμε τά προχωρημένα μεσάνυχτα στά τηλεοπτικά παράθυρα, θά ἐντυπωσιάσῃ τό λαό καί θά τόν ἐλκύῃ στό χώρο τῆς Εὐχαριστιακῆς Μυσταγωγίας.

Ἡ πρακτική του ὑπῆρξε χαρακτηρι-

στική. Μοναδική στην εκκλησιαστική ιστορία. Τήν παλιά και τήν πρόσφατη. Σπάταλος ό λόγος του μπροστά στά μικρόφωνα. Καί αδιάκοπη ή εμφάνισί του, μέ ποικιλόχρωμο διάκοσμο, στην πασαρέλα τών διασημοτήτων.

Οί φίλοι του δημοσιογράφοι, αὐτοί, πού μεταφράζουν τή συμπαράστασι σέ έπιταγές καταξίωσης καί άμοιβής, έσπειραν στόν έλληνικό χώρο τήν πληροφορία, πώς ή δημοτικότητα τοῦ προκαθημένου έχει φτάσει στό άπόγειο. Ξεπέρασε σέ άναγνώρισι καί σέ άποδοχή καί τούς πολιτικούς καί τούς ήθοποιούς. Πώς ό νέος Άρχιεπίσκοπος ένθρονίστηκε στην ψηλότερη βαθμίδα. Καί άπολαμβάνει όλοκάρδια τήν εκτίμησι καί τό βαθύ σεβασμό τής μεγάλης μάζας τοῦ κοινωνικοῦ ίστοῦ.

Τήν εκτίμησι τών κολάκων δημοσιογράφων τήν υιοθέτησε μέ έπιπόλαιη αύταρέσκεια καί ό ίδιος ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Είδε τόν έαυτό του νά είδωλοποιήται καί νά ύπερυψώνεται. Καί τήν ίκανοποίησί του τήν έκανε εκκλησιολογική άποψι. Τήν ταύτισε μέ τήν πρόοδο τής Έκκλησίας. Διακήρυξε, πώς ή δημοτικότητα τοῦ προκαθημένου είναι τό δείγμα τής νέας γραφής στην καινούργια σελίδα τής εκκλησιαστικής ιστορίας. Πώς τά χειροκροτήματα, πού συνοδεύουν τήν εμφάνισί του στην οποιαδήποτε γωνιά τής ελληνικής πατρίδας, άποτελοῦν πειστήριο, πώς ό λαός έκανε γνήσια στροφή πρós τήν Έκκλησία του καί άρχισε νά γεύεται, μέ ζήλο καί μέ άφοσίωσι, τόν πλοῦτο τής Όρθόδοξης λατρείας καί τή χαρισματική έμπειρία τής ζωής τοῦ Πνεύματος.

Όστόσο, ή πραγματικότητα είναι διαμετρικά αντίθετη. Η δημοτικότητα

τοῦ προκαθημένου, παράγωγο κοσμικής προβολής άπό τά συνεργεία τής διαφημίσεως, δέν έπηρέασε θετικά τό εκκλησιαστικό πλήρωμα. Η άνύψωσί του πλάϊ στους ήθοποιούς καί στους πολιτικούς δέν άνοιξε τό δρόμο γιά τή γόνιμη «κοινωνία». Πολύ περισσότερο δέ δημιούργησε τό κλίμα τής έμπιστοσύνης στό ήγετικό πρόσωπό του, πού είναι άπαραίτητη, γιά τήν επανάπαυσι στη διδασχή του καί στόν καθοδηγητικό του ρόλο. Καί δέν άλλαξε τούς δείκτες συμμετοχής στην Εύχαριστιακή Σύναξι καί στη μυστηριακή άναζωογόνησι.

Θεολόγος καθηγητής, έντυπωσιασμένος άπό τίς ρουκέτες τοῦ προκαθημένου πρós τή νεότητα (σας πάω, μέ πάτε), θέλησε νά κάνη τή δική του δημοσκόπησι. Ρώτησε τούς μαθητές του, ποιά είναι ή γνώμη τους γιά τό Χριστόδουλο. Καί όλοι, μέ ένα στόμα, άπάντησαν, ότι «τόν πάνε». Όστερα άπό αυτή τήν πανηγυρική άναγνώρισι τής Αρχιεπισκοπικής προσωπικότητας, ύπέβαλε ένα δεύτερο έρώτημα: «Ποιοί άπό σας, πού «πάτε» τό πρόσωπο τοῦ Άρχιεπισκόπου, άποφασίσατε νά μετέχετε στη λειτουργική ζωή τής Έκκλησίας;». Η άπάντησι ήταν άπογοητευτική. Κανένας δέ δήλωσε, ότι άλλαξε στάσι καί ότι, μέ τήν έμπνευσι τοῦ προκαθημένου, άρχισε νά ζή τή χαρισματική άτμόσφαιρα τής Θείας Εύχαριστίας καί νά τρέφεται μέ τή Χάρι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Η άποδοχή τής προσωπικότητας τοῦ Άρχιεπισκόπου ήταν παράγωγο τής τηλεοπτικής γοητείας. Καί σταματοῦσε εκεί, πού σταματάει καί ή γοητεία τών άλλων ειδώλων τής τηλεοράσεως.

Τό ιδιότυπο αυτό γκάλοπ είναι άπο-

Τό παρασκήνιο τοῦ περασμένου χρόνου

Θρίλερ στή Μητρόπολη

Ἀνωθεν ἐνέργειες προκαλοῦν τριγμούς στήν τοπική Ἐκκλησία.

Ἄρθρο τῆς ἐφημερίδας »ΠΡΩΤΗ« τοῦ Βόλου τῆς 26ης Ἰουλίου 1998

Α
Ν
Α
Δ
Η
Μ
Ο
Σ
Ι
Ε
Υ
Σ
Η

Ἄν τό καλοκαίρι αὐτό εἶναι θερμό, γιά ὅλους μας, σίγουρα γιά κάποιους χώρους καί γιά κάποιους ἀνθρώπους εἶναι καυτό. Στόν ἐκκλησιαστικό χώρο μετά τήν ἀνάρρηση στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο τοῦ κ. Χριστοδοῦλου, δρομολογήθηκαν ἐξελιξίεις πού σέ μερικές περιπτώσεις, θά μπορούσαν νά ὁδηγήσουν ἀκόμη καί σέ θερμό ἐπεισόδιο.

Στό Αἰγαῖο λοιπόν τό περιμέναμε τό θερμό ἐπεισόδιο, ἀλλά μάλλον ἡ Ἀρχιεπισκοπή καί ἡ Μητρόπολη Δημητριάδος διεκδικοῦν τόν τίτλο τῆς «διακεκαυμένης ζώνης».

Τί συμβαίνει λοιπόν τοῦτο τό θέρος στήν Ἀγ. Φιλοθέης 21 στήν Ἀθήνα καί τί στήν Καρτάλη 227 στό Βόλο;

Ἄς πάρουμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή:

Ὅταν τόν Ἀπρίλιο ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος, τό ἐρώτημα γιά τόν ἀντικαταστάτη του στήν Μητρόπολη ἦταν ἐμφανῶς ρητορικό, καθῶς ἀπό καιρό οἱ πάντες θεωροῦσαν ὅτι ὁ νέος Δημητριάδος θά ἦταν τό πνευματικό παιδί καί Πρωτοσύγκελλος τοῦ κ. Χριστοδοῦλου π. Θεόκλητος Κουμαριανός.

Ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος ἦταν ἄνθρωπος τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ τότε Δεσπότη καί κατά πολλούς δορυφόρος του.

Ὁ ἴδιος ὁ π. Θεόκλητος δέν ἔθεσε ποτέ ἐπισήμως τήν ὑποψηφιότητά του, τήν ἔθεσε ὁμως γιά κείνον ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅταν ἐρχόμενος στόν Βόλο (μετά τήν ἐκλογή του) στόν Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἀγ. Νικολάου τοῦ εἶπε: «Παιδί μου Θεό-

καλυπτικό. Φανερώνει πόσο ἀναποτελεσματική εἶναι, μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ δημοτικότητα, πού ἐστιάζεται στίς κάμερες τῶν τηλεοράσεων. Δέ συγκλονίζει τίς καρδιές. Δέν ἐμπνέει τόν ἀναπροσανατολισμό. Δέν καθοδηγεῖ σέ μετάνοια. Δέν ἀνοίγει τίς πύλες τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά γίνουν δεκτά τά παιδιά της, πού πλανήθηκαν καί μακρύνθηκαν ἀπό τήν ἀγκαλιά της.

Οἱ ἅγιοι ἐπηρέαζαν μέ τή σεμνή παρουσία καί μέ τόν πειστικό λόγο. Μέ τή φλόγα τῆς ἀποκαλύψεως καί μέ τή λάμψη τοῦ παραδείγματος. Κανένας δέν

ἀναζήτησε τή βοήθεια τῶν διαφημιστικῶν μηχανισμῶν. Καί κανένας δέν πέρασε στήν αὐλή τοῦ ποιμνίου του ἀπό τήν πύλη τῆς ψεύτικης προπαγάνδας.

Τό σημερινό φαινόμενο εἶναι δείγμα ἐκφυλισμοῦ. Ντοκουμέντο, πού ἀποδεικνύει, πῶς στέρεψε ἡ πηγή τοῦ κρυστάλλινου νεροῦ. Καί πῶς ποτιζόμαστε ἀπό τά βρώμικα νερά, πού ἡ διαφήμισι μᾶς τά παρουσιάζει σάν πρώτης ποιότητας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

κλιντε στά χέρια σου αφήνω την Μητρόπολη». Καί έννοούσε όπως θά αποδειχθεί στή συνέχεια, όχι προσωρινά αλλά γιά πάντα.

Από τό σημείο αυτό αρχίζει ή αντίστροφη μέτρηση. Στο Βόλο αρχίζουν οί ψίθυροι καί ή έντονη φημολογία γιά τούς λόγους γιά τούς όποιους ό Πρωτοσύγκελλος δέν πρέπει νά γίνει Δεσπότης. Παράλληλα στό παιχνίδι τής διαδοχολογίας «παίζει» καί ό ιεροκλήρυκας π. Δανιήλ Πουρτσουκλής, ό όποιος άν καί έχει πολλά έρείσματα στόν λαό τής Μαγνησίας αποσύρεται γρήγορα καθώς διορίζεται Αρχιεραμματαέας τής Ι. Συνόδου.

Έτσι ό π. Θεόκλητος φαίνεται νά είναι ό μόνος διεκδικητής.

Τότε οί ψίθυροι γιά τό πρόσωπό του, τήν ήθική του, τήν περιουσία του καί κάποιους από τούς ανθρώπους πού τόν περιβάλλουν γίνονται κραυγές.

Μέσα σέ μιά νύχτα, άγνωστοι κατακλύζουν τόν Βόλο μέ τήν γνωστή άνοικτή έπιστολή καταπέλτη γιά τό παρελθόν καί τό παρόν του.

Ό κόσμος παγώνει καί αναρρωτιέται: Είναι αλήθεια όλα αυτά ή ψέμματα;

Στήν έπιστολή αναφέρονται όνόματα ύπαρκτών ατόμων-κάποιοι είναι ακόμα συνεργάτες του-καί συγκεκριμένα πράξεις πού δέν συνάδουν μέ τό μεγάλο άξίωμα γιά τό όποιο ό π. Θεόκλητος φέρεται ως φαβορί. Τότε είναι πού οί ασχολούμενοι μέ τά εκκλησιαστικά αλλά καί ό λαός τής περιοχής πιστεύουν ότι τό παιχνίδι γιά τόν Πρωτοσύγκελλο είναι χαμένο.

Πολλοί μάλιστα, λένε πώς ακόμη κι άν όλα είναι ψέμματα θά πρέπει ό ίδιος νά αποσύρει τήν ύποψηφιότητά του γιά νά σιωπήσουν οί συκοφάντες καί νά επέλθει γαλήνη στήν τοπική Έκκλησία.

Μέσα σ' αυτή τή θύελλα πού κατακαλόκαιρα έχει ξεσπάσει στή Μαγνησία ό π. Θεόκλητος επιλέγει τόν δρόμο τής σιωπής αλλά όχι καί τής άπραξίας.

Κατ' αρχήν έρευνά μυστικώς πρós πása ύποπτον κατεύθυνση γιά τήν αποκάλυψη τών δραστών, χωρίς όμως ιδιαίτερη έπιτυχία.

Παράλληλα πυκνώνει τίς καθόδους του στήν Αθήνα καί τίς επαφές του μέ τούς ιεράρχες πού κατά τήν (έπιθυμητέα) εκλογή του θά είναι τό εκλεκτορικό Σώμα.

Κάθε φορά πού επιστρέφει στό Βόλο έχει

τόν άέρα του νικητή καί όλοι άντιλαμβάνονται ότι παραμένει ό εκλεκτός του Αρχιεπισκόπου.

Καθώς όμως οί ψίθυροι συνεχίζονται τό τοπίο αλλάζει.

Άγνωστο από ποιά πηγή, αφήνεται νά διαρρεύσει ότι τό παιχνίδι τής διαδοχής γιά τόν Πρωτοσύγκελλο έχει χαθεί. Ό ίδιος κυκλοφορεί στήν πόλη άπροσδιόριστα θλιμμένος καί έντονα νευρικός, γεγονός πού ένισχύει τήν προαναφερθείσα φημολογία.

Τήν ίδια εποχή άκούγεται τό όνομα του ιεροκλήρυκος π. Δαμασκηνού Καζανάκη ό όποιος ποτέ δέν εκδήλωσε τήν έπιθυμία νά γίνει Μητροπολίτης Δημητριάδος, αλλά είναι έξαιρετικά αγαπητός στόν κόσμο.

Όμως ή ιστορία έχει έντονο παρασκήνιο καί τρομερό «σασπένς». Έτσι ενώ όλοι αναρρωτιούνται ποιός θά είναι ό Δεσπότης, ό Αρχιεπίσκοπος συγκαλεί τήν Έπιτροπή πού έχει άρμοδιότητα γιά τήν έγγραφή στους εκλογικούς καταλόγους καί τούς ζητά νά έγράψουν στους εκλογίμους πρós αρχιερατείαν τόν π. Θεόκλητο Κουμαριανό, ό όποιος δέν έχει τά τυπικά προσόντα καθώς τόν Όκτώβριο συμπληρώνεται ή άπαραίτητη πενταετία από τήν λήψη του πτυχίου τής Θεολογικής Σχολής.

Η Έπιτροπή άρνεϊται καί γιά άλλη μιά φορά τό παιχνίδι φαίνεται χαμένο.

Κάποιοι «ρίχνουν στήν πιάτσα» ένα νέο όνομα, αυτό του τιτουλαρίου Έπισκόπου Βρεσθένης κ. Δημητρίου Τρακατέλλη, πού είναι βοηθός στήν Αρχιεπισκοπή.

Η φήμη-όπως τελικά αποδείχθηκε-γίνεται δεκτή μέ ανακούφιση από μεγάλη μερίδα Βολιωτών καθώς ό Έπίσκοπος Βρεσθένης άφ' ένος έχει σπουδαίες έπιστημονικές περγαμηνές (διατέλεσε καθηγητής στήν Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού στή Βοστώνη), άφ' έτέρου προέρχεται από τήν όργάνωση «Ζωή» καί φημίζεται γιά τό εκκλησιαστικό του ήθος καί φρόνημα.

Πολλοί μάλιστα φτάνουν νά δραμαματίζουνται αναβίωση τών καλών, επί Χριστοδούλου ήμερών, στή Μητρόπολη Δημητριάδος.

Όμως αυτοί πού σχεδιάζουν παρασκηνια-κά τίς κινήσεις-γιατί είναι σαφές πλέον ότι πρόκειται γιά σχέδιο-συνεχίζουν νά εργάζονται.

Ἔτσι τό σκηνικό τῆς διαδοχῆς ἀλλάζει γιά μιά ἀκόμη φορά.

Δημοσιογραφικές πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐγγραφῆς στούς μητροπολιτικούς ἐκλογικούς καταλόγους συγκαλεῖται καί πάλι μέ θέμα τήν ἐγγραφή τοῦ π. Θεοκλήτου Κουμαριανοῦ.

Κατά τίς ἴδιες πληροφορίες τώρα πλέον ἐκτός ἀπό τά μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντιδρῶν καί πολλοί ἱεράρχες, ἰδιαίτερα οἱ λεγόμενοι «γῆραιοί» πού εἶχαν στηρίξει στίς ἐκλογές τόν Ἀρχιεπίσκοπο.

Ἄν καί παραμένει ἄγνωστο ἂν ἡ ἀντίδραση ὀφείλεται στό πρόσωπο τοῦ π. Θεοκλήτου ἢ στό τυπικόν τῆς παρὰ νόμου εἰσόδου στούς καταλόγους, ἡ ἀναστάτωση στόν χώρο τῆς ἱεραρχίας εἶναι δεδομένη.

Ἡ Ἐπιτροπή παραπέμπει τελικά τό ζήτημα στήν Σύνοδο ἡ ὁποία κανονικά συνεδριάζει τόν Σεπτέμβριο.

Ἀλλά κι ἂν ἀκόμη τότε ἡ Σύνοδος ἐγγράψει τόν π. Θεόκλητο στούς καταλόγους τῶν ἐκλογίμων, δημιουργεῖται ἕνα ἄλλο πρόβλημα. Οἱ κανονισμοί προβλέπουν τήν παρέλευση δύο μηνῶν ἀπό τήν ἐγγραφή κάποιου στούς καταλόγους ὡς τήν ἐκλογή του. Ἔτσι καί σ' αὐτή τήν περίπτωση ὁ π. Θεόκλητος δέν

θά εἶναι ἐτοιμος γιά τίς ἐκλογές τοῦ Ὀκτωβρίου. Τί γίνεται λοιπόν;

Οἱ πληροφορίες μᾶς λένε ὅτι ἡ Σύνοδος δέν θά συγκαληθεῖ τόν Σεπτέμβριο ἀλλά ἐκτάκτως ἐντός τοῦ Αὐγούστου!

Ὅσο γιά τόν Πρωτοσύγκελλο ἦταν πάντα κοντά στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί στήν Χίο ἀλλά καί στήν Ἀμοργό ἀπ' ὅπου ἐπέστρεψε μόλις χθές, σίγουρος ὅτι θά φορέσει τελικά τήν ἐπισκοπική μίτρα.

Ἐφαρμόζει δέ πιστά τό «σύν Ἀθηνᾶ(;) καί χεῖρα κίνει» καθῶς μέ συγκεκριμένες κινήσεις δημιουργεῖ (ἢ προσπαθεῖ) τό προφίλ τοῦ συντηρητικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός.

Ἐναγκαλίζεται τούς λεγόμενους «ὀργανωσιακούς» στήν στήριξη τῶν ὁποίων ὑπολογίζει, μεταφέρει στά κηρύγματά του «τούς χαρισματικούς» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου» καί γενικῶς μέ τήν συμπεριφορά του προσπαθεῖ νά κάνει τούς βολιώτες νά ξεχάσουν ὅσα τοῦ κατελόγизαν οἱ ἄγνωστοι ἐπιστολογράφοι.

Καί εἶναι πολύ πιθανόν νά τό ἐπιτύχει. Τό ἐρώτημα ὅμως πού πλανᾶται εἶναι τί θά γίνει στήν ἀντίθετη περίπτωση.

Πρός τό παρόν δέν ὑπάρχει ἀπάντηση. Ἴσως τήν δώσει ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού χειρίζεται τά ἐκκλησιαστικά πράγματα καλύτερα ἀπό τόν καθένα.

Παπα-Γιάννη

Ἔμαθα ποιός πλαστογράφησε τά ψηφοδέλτια στήν ἐκλογή τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη γιά τή Μητρόπολι Ἀττικῆς.

Ἄν σοῦ τό πῶ θά πέσης ξερός.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΥΠΟΜΝΗΣΙ ΣΤΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

«Μηνί Ἰουνίῳ ἰνδ. ιε' 1392

Προκαθημένου τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, συνοδικῶς, συνεδριαζόντων τῇ μεγίστῃ ἀγιωσύνῃ αὐτοῦ ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τοῦ Κυζίκου, τοῦ Νικομηδείας, τοῦ Ἰκονίου, τοῦ Σουγδαίας καὶ τοῦ Μεσημβρίας, ἔτι τε παρακαθημένων τιμιωτάτων ἐξωκατακήλων καὶ παρισταμένων θεοφιλεστάτων δεσποτικῶν ἀρχόντων, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἱεράν σύνοδον πρόσταγμα πεπλασμένον (πλαστογραφημένο) ἔχον καὶ τὴν συνήθη ὑπογραφήν δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων γραφέν παρά πρεσβυτέρου Ἀνδρονίκου τοῦ Βασιλικοῦ, ἔμπλεον διαβολῆς καὶ συκοφαντῶν οὗτος ὁ πρεσβύτερος τόν κραταιόν καὶ ἅγιον ἡμῶν αὐθέντην καὶ βασιλέα, παρισταμένου καὶ τοῦδε τοῦ παπᾶ Βασιλικοῦ εἰς τὴν σύνοδον, καὶ ὁμολογοῦντος γραφῆναι τό τοιοῦτον πεπλασμένον πρόσταγμα παρ' αὐτοῦ (ἀφοῦ ὠμολόγησε ὅτι αὐτός ἔγραψε τό πλαστό ἔγγραφο) διὰ τό μή δύνασθαι ἐκφυγεῖν τό τοιοῦτον ἔγκλημα, ὥς ὄντων γνωρίμων τοῖς πᾶσι τῶν γραμμάτων αὐτοῦ (ἐπειδὴ γνώριζαν ὅλοι τό γραφικό του χαρακτήρα) διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τοὺς φιλευσεβεῖς νόμους ἐψηφίσατο ἡ ἱερά σύνοδος τελείαν καθαίρεσιν κατ' αὐτοῦ, ὅθεν καὶ ἐσημειώθη ἐν τῷ παρόντι κώδικι συνήθως +».

Acta Patriarchatus Constantinopolitani τ. 2, σελ. 160-161.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

«Αδέσμευτος» 8 Ιουνίου 1999

Μαύρη σελίδα για την ιστορία του Συμβουλίου της Επικρατείας αποτελεί ο απερχόμενος κομματικός πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου Βασ. Μποτόπουλος, που αναρριχήθηκε στη θέση αυτή πρό δεκαετίας, ύστερα από μία σειρά ενεργειών για να «φαγωθούν» αρχαιότεροι του δικαστές και να προαχθεί αυτός από το ΠΑΣΟΚ στο ύπατο αξίωμα της Δικαιοσύνης.

Τα ανωτέρω προκύπτουν έμμέσως από έκθεση-«βόμβα» του Συμβούλου της Επικρατείας κ. Σοφ. Χαραλαμπίδη, που βάσει «φωτιά» στά θεμέλια του Ανωτάτου Δικαστηρίου και ιδιαίτερα σε ομάδα δικαστών του ΣτΕ, που πρόσκειται στον κ. Μποτόπουλο.

Ο κ. Χαραλαμπίδης, στην έκθεσή του, που συνέταξε ως μέλος μίας εκ των Επιτροπών του ΣτΕ, που συστάθηκαν από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου για να εξετάσουν τα προβλήματα τα οποία απασχολούν το Συμβούλιο της Επικρατείας, αναφέρει:

..... «Η ψήφος των ευνουμένων στις διασκέψεις των Τμημάτων ή της Ολομέλειας θεωρείται ψήφος «εὐγνωμοσύνης» προς τον κ. Μποτόπουλο.

Η προτίμηση προς τους ολίγους δικαστές δημιουργεί σε βάρος τους συνειρμούς για κομματικές επιδόσεις που απάδουν στο λειτούργημα του δικαστού, βάσει του Συντάγματος.

Ανατίθενται υποθέσεις ενώπιον της Ολομελείας ΣτΕ, ως εισηγητών, με πρόταση του προέδρου ή κατόπιν, ένδεχομένως, πρηγούμενης ανεπισημύτου υποδείξεως του οικείου ύπουργού.

Ανατίθενται πλείστα καθήκοντα σε όρισμένους δικαστές, πλουσίως αμειβόμενα...».

«Αδέσμευτος» 12 Ιουνίου 1999

Χθές έγινε γνωστό ότι ένας ακόμα εισαγγελέας μπήκε στην Εκκλησία και αυτή τη φορά θα έρευνήσει αν έγινε πλαστογραφία για να εκλεγεί μητροπολίτης ο Αττικής κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης...

Αν είναι σοβαρές οι πληροφορίες για πλαστογραφίες;

Και μόνο το γεγονός ότι πρόσωπα που αποτελούν αντικείμενο δικαστικής έρευνας σπεύδουν να συντρώγουν ιδιωτικώς με δικαστικούς του Συμβουλίου της Επικρατείας, είναι αρκετό για να καταλάβει κανείς ότι είναι πράγματι πολύ σοβαρό θέμα.

Και ας μή σπεύσουν όρισμένοι καλόπιοστοι του δικαστικού χώρου να μας αναθεματίσουν ότι υποβαθμίζουμε το κύρος του Συμβουλίου της Επικρατείας με την αναφορά μας σ' αυτό...

Είναι λοιπόν πολύ σοβαρές οι ιστορίες για τις πλαστογραφίες στην εκλογή μητροπολιτών και πρέπει ο εισαγγελέας να κάνει την έρευνα με σοβαρότητα μέχρι το τέλος.

Μέ γραφολόγους, με έλεγχο ποιός ωφελήθηκε κλπ, ώστε να βρεθεί στον ευρύτερο κύκλο εκείνος που κάλυπτε το πρόσωπό του με τό ράσο και από άγιος μεταβαλλόταν σε φαρισαίο και μεθόδευε εκλογές παράνομες...

Και είναι αρκετή για να κατανοήσει ποιές πιέσεις θα ασκηθούν και ποιές υποσχέσεις μπορεί να δοθούν...».

Ὁ λαός δέν ξεχνάει

Ἡ θλιβερή ἐπέτειος

Ἡ «Πρωτοβουλία γιά τήν Κανονικότητα καί τή Νομιμότητα στήν Ἐκκλησία» υπογράμμισε μιά θλιβερή ἐπέτειο καί σηματοδότησε τά ὅρια καί τήν ἔκτασι τοῦ ἀγώνα τῆς κατά τή νέα ἱστορικά φάσι.

Σέ μιά ἐντυπωσιακή ἡμερίδα, πού πραγματοποιήθηκε στό Πολεμικό Μουσεῖο Ἀθηνῶν, ἐξέχοντες ὁμιλητές, μέλη τῆς Πρωτοβουλίας, ἐμφάνισαν στό σύνολό του καί στίς λεπτομέρειές του τό «Ἐκκλησιαστικό πρόβλημα», πού κατατρῶγει τίς σάρκες τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα.

Εἶναι χαρακτηριστικό, τόνισαν οἱ ὁμιλητές, ὅτι ἡ περιπέτεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμπορεύεται μέ τήν περιπέτεια τῆς ἀγνημένης μας Κύπρου. Τότε, πού πραγματοποιήθηκε ἡ εἰσβολή τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ στή Μεγαλόνησο καί ὑποδουλώθηκε τό βόρειο κομμάτι τῆς, ξεκίνησε καί ἡ εἰσβολή τοῦ αὐταρχικοῦ, τυραννικοῦ πνεύματος στήν Ἐκκλησία μας καί δημιουργήθηκε ἡ σειρά τῶν γεγονότων, πού ἐκτροχίασαν τό ἄρμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καί ἐσώρυσαν πληγές καί ὀξύτατο προβληματισμό στίς συνειδήσεις τοῦ πληρώματος.

Γενικό θέμα τῆς ἡμερίδας ἦταν: «Τό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα, μοχλός ἀναστολῆς στήν πορεία καί τή διακονία τῆς Ἐκκλησίας στό σύγχρονο κόσμο. Οἱ κυριότερες φάσεις του καί οἱ προοπτικές γιά τήν ὑπέρβασή του».

Τέσσερες ὁμιλητές ἔδωσαν τά ἱστορικά στοιχεῖα τῆς ἀνωμαλίας καί τό περίγραμμα τοῦ σημερινοῦ προβληματισμοῦ.

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Καλογερόπουλος, Θεολόγος, μίλησε μέ θέμα: «Τά 25 χρόνια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας».

Ὁ κ. Ἐλευθέριος Οἰκονομάκος, Μηχανολόγος Ἡλεκτρολόγος, ἀνέπτυξε τήν προβληματική τῆς Συνοδικότητας καί, εἰδικώτερα, τήν ἔννοια τοῦ 6ου Κανόνα τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού μιλάει γιά τήν ἀρχή «τῆς τῶν πλειόνων ψήφου».

Ὁ κ. Εὐάγγελος Διαμάντης, Θεολόγος, ἀπέδειξε, μέ βάσι τούς Ἱερούς Κανόνες καί τό Ἐκκλησιαστικό Δίκαιο, τό ἀνυπόστατο τοῦ ἐπινοήματος τῶν ἐσχάτων καιρῶν, τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς Ἀκoiνωνησίας» καί τή μεγάλη ἀνωμαλία, πού ἐπέφερε ἡ ἐπινόησί του στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί ὁ κ. Γεώργιος Παπαζέτης, Θεολόγος, ἀναφέρθηκε στίς ἐκκλησιαστικές πράξεις, πού ἀκολούθησαν τήν ἀλλαγὴ προσώπου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί στήν προεδρεία τῶν δύο σωμάτων διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετά τίς εἰσηγήσεις ἐπακολούθησε συζήτησι. Μιά σειρά ἐρωτήσεων, πού κατατέθηκαν στό προεδρεῖο, ἔδωσαν ἀφορμὴ σέ ἀναλύσεις καί σέ διευκρινίσεις. Ἔτσι, τό θέμα ἐξετάστηκε σφαιρικά καί δόθηκαν ὅλες οἱ παράμετροι τῆς σοβαρῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκτροπῆς, πού κρατάει αἰχμάλωτη τή διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἵωνα.

Οἱ εἰσηγήσεις, σημαντικώτατα κείμενα, θά ἐμφανιστοῦν σταδιακά ἀπὸ τίς στίπλες τῆς «Ἐλευθέρης Πληροφόρησης».

Σέ τοῦτο τό φύλλο δημοσιεύουμε μόνο τὰ συμπεράσματα, πού ἀναγνώσθηκαν στήν Ὁλομέλεια καί ἐγκρίθηκαν ὁμόφωνα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἡ συνάντηση στό Πολεμικὸ Μουσεῖο, πού πραγματοποιήθηκε τῇ Δευτέρᾳ 21 Ἰουνίου 1999, προβληματισμένη καί ἀνήσυχη, καταθέτει στήν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καί σ'ὁλόκληρο τό πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίς διαπιστώσεις της καί τούς ὁραματισμούς της.

1. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα ὑπῆρξε φαινόμενο ἐκφυλιστικὸ καί μοχλὸς ἀναστολῆς στήν πορεία καί τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας στό σύγχρονο κόσμο. Ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἵωνα ἡ ἀνώτατη ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κινεῖται ἔξω ἀπὸ τὴ φωτεινὴ λεωφόρο τῆς Κανονικῆς τάξεως καί τῆς Πατερικῆς παραδόσεως. Καί αὐτό, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ μιὰ διπολική σκοπιμότητα. Νὰ διατηρήσῃ τὴν κατάσταση ἀνωμαλίας, πού προκλήθηκε στήν Ἐκκλησία μέ τίς Συντακτικὲς Πράξεις τῆς δικτατορίας κατὰ τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1974 καί τίς ἀντίστοιχες ἀντικανονικὲς ἐκκλησιαστικὲς ἀποφάσεις. Καί γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν ἐνοχὴ τῶν δραστῶν, πού ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται ἀκόμα καί σήμερα στό ἐκκλησιαστικὸ προσκήνιο.

2. Τὸ καταλυτικὸ κεφάλαιο τῆς ἀνωμαλίας ἀρχίζει τὸ 1974. Μερικοὶ μιλοῦν γιὰ ἀνωμαλία τοῦ 1967 μέ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καί τὴν παραίτηση καπιοῶν Μητροπολιτῶν. Ἄν ὁ ἰσχυρισμὸς τους ἀνταποκρίνεται στήν πραγματικότητα, τότε εἶχαν χρέος νὰ σπεύσουν νὰ διορθώσουν τὴν ἀνωμαλία. Δέ θά ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῇ ὁ Δημητριάδος Χιστόδουλος στό Βόλο, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ πρῶην Δημητριάδος Δαμασκηνός. Οὔτε ὁ

Θεσσαλονίκης Παντελεήμων, μιά και ζούσε ο πρώτος Παντελεήμων. Ούτε όλοι οι άλλοι, πού έσπευσαν να καταλάβουν τούς θρόνους τών 12 ένώ ζούσαν οι προκάτοχοι τών 12. Τά γεγονότα, πού άκολουούθησαν ύπῆρξαν τραγικά. Προσπάθεια να διατηρηθοῦν τά άπαράδεκτα τών Συντακτικῶν Πράξεων. Άντιδικία μέ τό Σ.τ.Ε. Έπηρεασμός και αίχμαλωση τῆς Δικαιοσύνης. Συνέχιση τῆς άνωμαλίας μέ τήν έκλογή και δεύτερης σειρᾶς μοιχεπιβατῶν στis Μητροπόλεις Λαρίσης και Άττικής.

3. Η δημιουργία και ἡ συντήρηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος καταχωρήθηκε στήν ἐκκλησιαστική ιστορία ὡς βάρβαρη κατάχρηση ἐξουσίας και καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ὡς αὐθαίρετη περιφρόνηση τῶν Νόμων, πού ρυθμίζουν τή λειτουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ὡς άπροκάλυπτη παραπληροφόρηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς θεσμοθέτηση του διχασμοῦ. Ὡς πλήρης ἐκφυλισμός τοῦ κηρύγματος και τοῦ βιώματος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἡ σειρά τῶν γεγονότων ἀποτελέσε μία ἀξιοθρήνητη πρωτοτυπία στή δισχιλιετή ιστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος και ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δέν ἔκαναν ἀνα-

φορά σέ Κανόνες κατά τήν ἐπιβολή τῶν πολλαπλῶν ποινῶν κατά τό διάστημα τῆς εἰκοσιπενταετίας. Ἐκ τῶν ὑστέρων ἀναζητήθηκαν Κανόνες, πού, μέ παραχάραξη τοῦ νοήματός τους και κατά (ἀνύπαρκτη) ἀναλογία θά μπορούσαν νά ἐρμηνευτοῦν, ὅτι στηρίζουν τήν ἐπιβολή τους. Δέν ἔγινε ποτέ δίκη. Δέν κλήθηκαν ποτέ οἱ Μητροπολίτες σέ ἀπολογία. Δέν ἔγινε οὔτε μία φορά ἀκροαματική διαδικασία. Ὅλα ὑπῆρξαν αὐθαίρετα. Ὅλα ἐπιστρατεύθηκαν γιά νά μή λυθεῖ τό πρόβλημα. Ὅπως στό παράλληλο πρόβλημα τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου.

4. Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε φροντίζει νά θεραπεύσει τίς πληγές. Παράδειγμα οἱ δύο Συνοδικές ἀποφάσεις τοῦ τελευταίου χρόνου. Τῆς Σόφιας, πού ἀποκατέστησε τό Μητροπολίτη στή Μητροπολιτική του ἔδρα. Καί τῆς Ἀλεξανδρείας, πού ἀποκατέστησε τόν ἅγιο Νεκτάριο. Ἡ ἄρνηση τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας νά θεραπεύσουν τή μεγάλη πληγή, πού ἄνοιξαν πρίν 25 ὀλόκληρα χρόνια μέ τίς ἀνεύθυνες ἀποφάσεις, σηματοδοτεῖ φαινόμενο ἀνευθυνότητας και ἐπικίνδυνης παρακμῆς.

5. Ἡ πληγωμένη Ἐκκλησία περίμενε ὅτι μέ τήν ἀλλαγὴ τοῦ προ-

καθημένου θάση μειωνόταν ή έπαύ-
σταση τής αγάπης καί τής Πατερικής
αγιότητας. Δυστυχώς, όμως, τά γε-
γονότα έφεραν τή διάψευση καί τήν
άπογοήτευση. Ο 'Αρχιεπίσκοπος
Χριστόδουλος από τιμητής τής όλης
έκτροπής καί είδικώς του άνυπόστα-
του «έπιτιμίου», έγινε υπέρμαχος.
Ίσαμε τήν ήμέρα τής έκλογής του
στό θρόνο τών 'Αθηνών ύποσχόταν
λύση του έκκλησιαστικού. Από τή
μέρα τής έκλογής του επιδίωξε τόν
ένταφιασμό του προβλήματος καί
τήν έξυπηρέτηση τών δυό παρα-
νόμων καί άντικανονικών Μητροπο-
λιτών, Μπεζενίτη καί Λάπα. Τό
φιάσκο τής άρσης του Έπιτιμίου από
τή Διαρκή Σύνοδο καί τής έπιβολής
του καί πάλι από τή Σύνοδο τής Ίε-
ραρχίας είναι τρανό δεϊγμα τής
άλλοπρόσαλλης νέας έκκλησια-
στικής πολιτικής. Οί Συνοδικές δια-
σκέψεις εξέλιχτηκαν καί πάλι στή
μορφή τής παρωδίας. Οί δυό Μητρο-
πολίτες μήτε κλήθηκαν νά παρα-
στούν, μήτε άκούστηκαν. Η έκκλη-
σιαστική δικονομία δέν έγινε σεβα-
στή καί δέν τηρήθηκε. Η Ίεραρχία
έμεινε σταθερή στήν τροχιά τής
αύθαιρεςίας καί τής άσυδοσίας. Καί
τό πρόβλημα, μετά τήν άποκάλυψη
καί τών πλαστογραφιών, πήρε τίς
διαστάσεις καταιγίδας.

6. Η «Πρωτοβουλία» δέ ζητά-

ΨΙΘΥΡΟΙ

Τό άγος τής πλαστογραφίας.

Τό άγος τής άισχρής πλαστογραφίας
γυροφέρνει στά διαμερίσματα τής Ίερās
Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Καί
κανένας δέν έχει τήν παρησία νά τό άν-
τιμετώπιση.

Ο πρώτος υπεύθυνος, ό προκαθήμενος
καί πρόεδρος τών Συνοδικών Σωμάτων,
είχε τήν υποχρέωση νά τραβήξη τό φάκελλο
τής έκλογής Μπεζενίτη καί νά τόν στείλη
στόν εισαγγελέα. Καί νά ζητήση από τήν
άδέκαστη δικαιοσύνη έρευνα σέ βάθος καί
πλάτος καί καταλογισμό εύθυνών. Άν ή
καταγγελία δέν ανταποκρίνεται στά γεγο-
νότα, νά επιβληθί ή βαρύτερη ποινή σέ
κεινον, πού τή δημοσιοποίησε. Άν, όμως,
είναι άληθινή καί άποτυπώνη μιá ένοχη πα-
ρέμβασι στή διαδικασία τής Μητροπολι-
τικής έκλογής, νά άπαγγελθί έπίσημα κα-
τηγορία έναντίον τών δραστών τής πλαστο-
γραφίας καί νά κληθούν νά λογοδοτήσουν
στήν έκκλησιαστική καί στήν πολιτική δι-
καιοσύνη.

Αυτό ήταν καί είναι τό χρέος του 'Αρχιε-

ει εύνοια για κανένα. Δικαιοσύνη ζη-
τάει. Έχει τήν άπαίτηση ή μητέρα
Έκκλησία νά βρίσκειται πάντοτε στή
βασιλική τροχιά τών Ίερών Κα-
νόνων καί τών Πατερικών Παρα-
δόσεων. Καί, ακόμα, ζητάει τήν
έντιμη αντιμετώπιση καί τή θερα-
πεία τών πληγών του παρελθόντος
καί τήν άποκατάσταση τής ειρήνης
καί τής ενότητας στό σώμα τής Ίε-
ραρχίας.

πισκόπου Χριστοδούλου και τών μελών της 'Ιερᾶς Συνόδου.

Ἀλλά δέν ὑπῆρξε ἡ παραμικρή εὐαισθησία. Οἱ ὑπεύθυνοι θέλησαν, ἤ, μάλλον, ἀγωνίστηκαν νά προσπεράσουν τό Μαλέα «ἐν σιωπῇ». Τό «γιατί» τό ξέρουν πολλοί μέσα στήν 'Ιεραρχία καί ἔξω ἀπό αὐτή. Ὅλοι ἐκεῖνοι, πού ἔχουν στά χέρια τους κάποιο χειρόγραφο, ἐπιστολή ἢ εὐχετήριο, γραμμένο ἀπό τό χέρι τοῦ χτεσινοῦ Μητροπολίτη Δημητριάδος καί σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Αὕτη εἶναι ἡ τραγικώτερη πτυχή τών σημερινῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων.

Ἡ ρῆξι, πού δέν ἔγινε.

Ὅλα ὅσα γράφτηκαν καί γράφονται γιά τήν ἀδράνεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νά ἀντιμετωπίσει τίς ἀνοικτές καί πυορροῦσες πληγές τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὡχριοῦν μπροστά στή διαπίστωση, πού ἔγινε ἀκόμα καί ἀπό «ὁμόψυχους καί ὁμογάλακτους» ἀδελφούς του, ὅτι δέν ἦλθε σέ ρῆξι «μέ τό ὅποιο ἀμαρτωλό κατεστημένο, μέ τά διαπλεκόμενα, μέ τούς οἰκονομικῶς ἰσχυρούς, μέ τούς κοσμικούς κύκλους, μέ τό κοσμικό πνεῦμα, μέ τήν χλιδή, μέ τήν ἀμαρτία». Ὅχι μόνο δέν ἦλθε σέ ρῆξι, ἀλλά αὐτά ἀκριβῶς ἐθώπευσε καί σ' αὐτά φρόντισε νά στηριχτῇ. Τό δεῖγμα γραφῆς τοῦ πρώτου χρόνου εἶναι ὑπέρ ἀρκετό, γιά νά θεμελιώσῃ τή θλιβερή διαπίστωση. Καί νά σκεφτῇ κανεῖς ὅτι τούς μῆνες, πού προηγήθηκαν τῆς ἐκλογῆς του, φίλοι του δημοσιογράφοι εἶχαν προαναγγεῖλει ὅτι μέ τήν ἐπικείμενη τότε ἐκλογή ἐπρόκειτο νά ἐπέλθῃ ρῆξι μεταξύ δύο κόσμων: Τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς, τοῦ σκότους, τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ κόσμου τῆς διαφάνειας, τῆς ἐντιμότητος, τῆς ἀρετῆς. Καί ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, κατέτασαν τούς ἀντιπάλους τοῦ κ. Χριστοδούλου στήν παράταξι τῆς διαφθορᾶς καί τόν ἴδιο στήν παράταξι τῆς καθαρότητος καί τῆς ἐντιμότητος. Πολλοί γοητεύτηκαν, τότε, ἀπό μιά τέτοια προοπτική. Ἀλλά ἀπογοητεύτηκαν στή συνέχεια. Τό παλιό ἀμαρτωλό κατεστημένο, διαπιστώνουν τώρα, ἔξακολουθεῖ νά θάλλῃ ἀνεμπόδιστο. Καί ὁ κύριος Χριστόδουλος κάνει μιά καί μόνη κίνησι.

Ἀπλώνει τόν ἀρχιερατικό του μανδύα καί καλύπτει ὅλες τίς θρωμίες.

«Κονταροχτυπηθῆτε μέ τό κακό...».

Διαβάσαμε στόν Τύπο ὅτι τόν Ἀρχιεπίσκοπο ἐπισκέφθηκαν, πρὶν ἀπό τίς ἐξετάσεις, 80 μαθητές Λυκείου τών Ἀθηνῶν «γιά νά τόν γνωρίσουν ἀπό κοντά καί νά τόν... ἀνακρίνουν». Συζήτησαν «ἐπὶ παντός ἐπιστητοῦ, ἀπό τόν πόλεμο ἕως τίς προγαμιαῖες σχέσεις καί ἀπό τήν ἐκκλησιαστική περιουσία μέχρι τό δημογραφικό πρόβλημα» («Ἀπογευματινὴ» 10-5-99). Ὅρθά ὅσα εἶπε ὁ κ. Χριστόδουλος στοὺς μαθητές, ἰδίως γιά τίς προγαμιαῖες σχέσεις. «Θέλουμε νά κονταροχτυπηθεῖτε μέ τό κακό», τοὺς παρώτρυνε. Καί τοὺς βεβαίωσε ὅτι τόσο ὁ ἴδιος ὅσο καί οἱ κληρικοὶ στίς ἐνορίες τους τοὺς ἀγαποῦν. Ἐνοίωσε πάντως τήν ἀνάγκη νά ἐπισημάνῃ: «Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καλοὶ. Ὅμως ὅλοι δέν εἶμαστε τέλειοι. Ἐνδεχομένως ὑπάρχουν καί κάποιοι, πού δέν εἶναι ἐν τάξει. Μὴν κρίνετε ὅμως τοὺς ὑπόλοιπους ἀπ' αὐτούς...».

Τό πρόβλημα, ὅμως, δέν εἶναι πῶς θά κρίνουν τά παιδιά, ἡ νέα γενιά, τοὺς ὑπόλοιπους, τοὺς καλοὺς κληρικούς, ἀλλὰ πῶς αὐτοὶ οἱ καλοὶ καί ἡ Ἐκκλησία ὅλη θά ἀμυνθοῦν ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τών κακῶν. Τό ὅτι ἔθιξε τό θέμα ὁ Μακαριώτατος στή συζήτησι, πού εἶχε μέ τοὺς μαθητές, σημαίνει ὅτι εἶναι ἐνήμερος. Πολλοὶ κληρικοὶ μέ τήν πολιτεία τους καί τοὺς λόγους τους δημοσίως ἢ κατ' ἰδίαν διακηρύσσουν ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι δίδαξε ὁ Χριστός καί οἱ Ἀπόστολοι. Αὐτὴ τους μάλιστα ἡ δραστηριότητα σέ πολλές περιπτώσεις ἀποδεικνύεται προσόν γιά τήν προβολή τους. Ἀντίθετα οἱ καλοὶ μένουν συνήθως στό περιθώριο, ὅταν δέν ἀποβάλλονται ἐκτός γηπέδου, ὡς δύσχρηστοι. Ὁ ἀρμοδιότερος νά κονταροχτυπηθῇ μέ αὐτό τό κακό εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος. Αὐτό περιμένουν νά πράξῃ καί μαθητές καί ὠριμοί. Ὅλη ἡ Ἐκκλησία. Ὅσο κι ἂν τοῦ κοστῇ. Θά τό τολμήσῃ.

Ἀπορία Ὁρθόδοξου Ἱεράρχη.

Ἱεράρχης τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μᾶς ρώτησε:

—Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντε-

λεήμων πρόσφερε στον Πατριάρχη επιταγή 12.000.000 δρχ. και ο Πατριάρχης την πήρε;

-Φυσικά.

-Και την έβαλε στην τσέπη του;

-Πού άλλου να την βάλει; Οι Πατριαρχικές τσέπες είναι βαθιές και χωράνε όχι μόνο την επιταγή των 12.000.000, αλλά και τα ίδια τα εκατομμύρια σε λιανά νομίσματα.

-Ήταν μπροστά και οι εκπρόσωποι της πολιτείας; Και οι διοικήσεις των σωματείων των πολυτεχνών; Και τα Συμβούλια των Συλλόγων της Ίεραποστολής και των ευαγών ιδρυμάτων της συμπρωτεύουσας;

-Υποθέτω.

-Και ο Παναγιώτατος δεν στράφηκε προς αυτούς, για να προσφέρει τα δώδεκα εκατομμύρια στους πολυτεχνούς ή στους άστεγους ή στους εργάτες της ιεραποστολής;

-Όχι. Οι εφημερίδες δέ σημείωσαν μία τέτοια πατριαρχική πρωτοβουλία.

-Ο Έλληνας Ίεράρχης κούνησε τό κεφάλι και σιώπησε. Ένοιωσε να βαράει την δική του συνείδηση τό αφιλόνητο του Πατριάρχη Βαρθολομαίου.

Τό πουλμαν μέ τά δώρα.

Προκλητική ή είδησι. Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος, φεύγοντας από την ελληνική επικράτεια, φόρτωσε ένα πουλμαν μέ τά δώρα, τά όποία μάζεψε κατά την περιοδεία του στις διάφορες Ίερές Μητροπόλεις.

«...Πάντως νά σημειωθεί πώς γιά τή μεταφορά των δώρων χρησιμοποιήθηκαν ένα πουλμαν, τό όποιο, αν και χωρίς επιβάτες, ήταν πλήρες, αλλά και οι αποθηκευτικοί χώροι όλων των συνοδευτικών όχημάτων».

Στό βιβλίό της πατριαρχικής επισκέψεως έχει καταχωριστή τό γεγονός, ότι κατά τις επίσημες τελετές άκουγόταν βαρεία ή υπόκρουσι του θανάτου, πού έκπορευόταν από τή γειτονική μας Σερβία και μέ τις ζητωκραυγές ανακατευόταν ό θρήνος των όρφανών και των χηρών και των άστεγων.

Οι πολλές τελετές, σε μία τέτοια άτμό-

σφαιρα, υπήρξαν καθαρή πρόκλησι. Άλλά και ή συγκέντρωσι τόσο πλούτου και τόσοσων περιττών κοσμημάτων στην ίματιοθήκη ενός επισκόπου, αντιπροσώπου του φωχοῦ Ίησοῦ μας, τή στιγμή, μάλιστα, κατά την όποία ή ελληνική Έκκλησία άπλωνε τό χέρι και ζητούσε τή συνδρομή και του πιο στερημένου μέλους της, γιά νά καλύψη κάποιες από τις πολλές ανάγκες των προσφύγων και των άστεγων, σημειώνεται ως μελανό στίγμα στη σύγχρονη έκκλησιαστική ιστορία.

Άλλά και πέρα από αυτή την τραγική συγκυρία, πού ευτέλισε την πατριαρχική περιοδεία, υπάρχει και άλλη παράμετρος.

Δέν αντιλαμβάνεται ό προκαθήμενος του Βοσπόρου, ότι τό αξίωμά του είναι τόσο ύψηλό, πού δέν του επιτρέπει νά περιφέρεται «δίκην επαίτου» και νά συλλέγη χρυσάφια και άσήμια και επιταγές μέ εκατομμύρια; Ένα και μοναδικό συμβολικό δώρο ήταν άρκετό, γιά νά εκφράση την άγάπη του λαοῦ, πού τόν υποδέχτηκε και νά παραμείνη και στό δικό του άρχείο, ως ένθύμιο της άποστολικής περιοδείας του. Τά από κεί και πέρα εκφράζουν άθεράπευτη χωριατιά.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής έννημέρωσης.

Ίδιοκτήτης:

ό Μητροπολίτης

Άττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αζών Άττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά,

Ίωαννίνων 6 Μοσχάτο.